

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Σ. ΣΤΑΜΑΤΗ
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΚΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1960

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Σ. ΣΤΑΜΑΘΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1898 ἐν Θήβαις, ὅπου ἐπεράτωσα τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς. Τῷ 1917 ἐνεγράφη ἐν τῷ Φυσικῷ τμήμα τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1923 ἔλαβον τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς ταύτης. Διορισθεὶς ἐν ἔτει 1924 ὡς καθηγητὴς τῶν φυσικῶν εἰς τὴν Μέσην Ἐκπαίδευσιν ἐξακολούθω νὰ ὑπηρετῶ εἰς αὐτήν. Κατὰ τὰ ἔτη 1921 - 1922 μετέσχον τῆς μικρασιατικῆς ἐκστρατείας ὡς ὀπλίτης, ὑπηρετήσας εἰς τὸ 18^{ον} Σύνταγμα Πεζικοῦ. Κατὰ τὸ 1955 - 1956 ἐδίδαξα εἰς τὴν Σχολὴν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν μαθηματικῶν καὶ νεωτέραν φυσικὴν. Ἀπὸ τοῦ 1959 διδάσκω τοὺς μετεκπαιδευομένους καθηγητὰς εἰς τὸ Διδασκαλεῖον Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν μαθηματικῶν καὶ φυσικῆς, ὡς καὶ νεωτέραν φυσικὴν.

ΣΠΟΥΔΑΙ ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

Κατὰ τὸ θερινὸν ἐξάμηνον τοῦ ἔτους 1931 ἐνεγράφη ὡς τακτικὸς φοιτητὴς εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου καὶ παρηκολούθησα ἐκεῖ μαθήματα ἐπὶ τρία συνεχῆ ἐξάμηνα ἀκροασθεὶς τῶν ἐξῆς καθηγητῶν:

1. Walther Nernst¹, Arthur Wehnelt: Πειραματικὴ φυσικὴ.
2. Max von Laue², Erwin Schrödinger³: Θεωρητικὴ φυσικὴ.
3. Erhard Schmidt: Διαφορικὸς - Ὀλοκληρωτικὸς Λογισμὸς.
4. Ludwig Bieberbach: Ἀναλυτικὴ γεωμετρία.
5. Issai Schur: Ἀλγεβρα.
6. Nicolai Hartmann, Eduard Spranger: Φιλοσοφία.

Διακόψας τὰς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ σπουδὰς ἔνεκα οἰκογενειακῶν λόγων συνέχισα αὐτὰς πάλιν ἐν Βερολίῳ ἀπὸ τοῦ 1936 ἐπὶ ἑξ συνεχῆ ἐξάμηνα ἀκροασθεὶς τῶν ἐξῆς καθηγητῶν:

1. Walther Nernst¹, Werner Kolhörster: Πειραματικὴ φυσικὴ.
2. Max von Laue², Peter Debye⁴, Herbert Stuart: Θεωρ. φυσικὴ.

Βραβεῖον Nobel: 1. 1920 — 2. 1914 — 3. 1933 — 4. 1936.

3. Erhard Schmidt: Διαφορικοί εξισώσεις, θεωρία συναρτήσεων, θεωρία συνόλων.
 4. Alfred Klose: Διαφορικοί εξισώσεις τῆς φυσικῆς.

Τὰς ἀσκήσεις πειραματικῆς φυσικῆς ἐξετέλεσα εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ Βερολίνου ὑπὸ τοὺς καθηγητὰς Wilhelm Westphal καὶ Hans Geiger ἐπὶ τρία συνεχῆ ἑξάμηνα, ἀπὸ τοῦ θερινοῦ ἑξαμήνου τοῦ ἔτους 1936.

Τῇ προτάσει τῶν καθηγητῶν μου Max von Laue καὶ Wilhelm Westphal ἐγενόμην κατὰ τὸ ἔτος 1948 καὶ διατελῶ μέλος τῆς Ἑταιρείας τῶν Φυσικῶν τοῦ Βερολίνου.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 τυγχάνω συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ «Πλάτων» τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλλήνων Φιλολόγων, εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεύονται τακτικῶς πραγματεῖαι μου, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὰ μαθηματικά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὡς καὶ κριτικά μου ἐπὶ ἐργασιῶν ἡμετέρων καὶ ξένων ἐπιστημόνων, εἰς τὰς ὁποίας γίνεται διαπραγματεύσις τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μαθηματικῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1956 προσελήφθην ὡς τακτικὸς ἐπιστημονικὸς συνεργάτης, εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου ZENTRALBLATT FÜR MATHEMATIK UND IHRE GRENZGEBIETE (Κεντρικὴ ἐφημερὶς διὰ μαθηματικά καὶ συγγενεῖς πρὸς αὐτὰ ἐπιστήμας). Τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἶναι ἓκ τῶν ἐγκυροτέρων μαθηματικῶν περιοδικῶν τοῦ κόσμου, δημοσιεύονται δὲ εἰς αὐτὸ ἀποκλειστικῶς κριτικά πρωτοτύπων ἐργασιῶν. Ἡ συνεργασία μου συνίσταται εἰς τὴν κριτικὴν ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὰ μαθηματικά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὴν γερμανικὴν, ἢ τὴν ἀγγλικὴν, ἢ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Μέχρι σήμερον ἔχουν δημοσιευθῆ πολλὰ κριτικά μου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940 ἐπεδόθην ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἔρευναν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἐδημοσίευσα τὰς κάτωθι συγγραφάς:

1. Ἀρχιμήδους, Τετραγωνισμὸς παραβολῆς	1946
2. Ἀρχιμήδους, Μηχανικά I	1946
3. Τὸ δῆλιον πρόβλημα καὶ ἡ τριχοτόμησις γωνίας	1949
4. Ἀρχιμήδους, Κύκλου μέτρησις	1950
5. Εὐκλείδου, Γεωμετρία, Στοιχείων Βιβλία 1, 2, 3, 4, Τόμος I	1952
6. Εὐκλείδου, Γεωμετρία - Θεωρία ἀριθμῶν, Στοιχείων Βιβλία 5, 6, 7, 8, 9, Τόμος II	1953
7. Τὰ ἑλληνικά μαθηματικά, Ἐκ τῶν παραδόσεων ἐν τῇ Σχολῇ Γενικῆς Μορφώσεως Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ	1956

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1957 - 1960

8. Εὐκλείδου, Περὶ ἀσυμμέτρων, Στοιχείων Βιβλίον 10 ^{ον}
Τόμ. III	1957
9. Εὐκλείδου, Στερεομετρία, Στοιχείων Βιβλία 11, 12, 13,
Τόμ. IV	1958
10. Ἀνθολογία ἀρχαίων κειμένων (τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν)	1960

Εἰς ἑκάστην τῶν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9 συγγραφῶν περιέχεται εἰσαγωγή, τὸ ἀρχαῖον κείμενον μὲ ἀντίστοιχον ἔναντι τούτου μετάφρασιν εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἐπεξηγήσεις τῶν δυσκόλων θεωρημάτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἡμετέρων ἐρευνῶν. Εἰς τὴν συγγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 10 περιέχεται πρόλογος, εἰσαγωγή, ἐκλεκτὰ τεμάχια ἀρχαίων κειμένων ἀφορώντων εἰς τὰ μαθηματικά, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν μηχανικὴν, τὴν γεωγραφίαν, ἐπεξηγήσεις τῶν δυσκόλων χωρίων καὶ στοιχεῖα ἱστορίας τῶν ἑλληνικῶν μαθηματικῶν.

Ὡς τελευταία ἑλληνικὴ ἔκδοσις τῶν ἔργων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μνημονεύεται ἡ γενομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, περὶ τὸ ἔτος 900. Ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ οὐδεμία συναφὴς ἐκδοτικὴ προσπάθεια εἶχεν ἀναληφθῆ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀγνοοῦντος τελείως τὴν ἱερὰν αὐτὴν παρακαταθήκην, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως ἀπετέλεσε τὸ βᾶθρον καὶ τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ Δύσει.

Οἱ παρ' ἡμῖν εἰδικοί, ὡς καὶ ξένοι ἐπιστήμονες, ξεφραδάσθησαν εὐνοϊκῶς διὰ τὰς ἀνωτέρω ἐκδόσεις, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου, τὰ ὁποῖα ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Max Steck χαρακτηρίζει ὡς ἐν τῶν θεμελιῶν τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ (Περιοδικὸν Forschungen und Fortschritte, ἔτος 31^{ον}, Τεύχος 4, σελ. 113 - 117). Ἐπισημειωτέον ὅτι ὁ καθηγητὴς Max Steck ἀσχολεῖται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸ νὰ ἀνεύρῃ καὶ δημοσιεύσῃ (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ πολλῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐκτὸς τῆς Γερμανίας) τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 300 π. Χ. μέχρι σήμερον γενομένας ἐκδόσεις τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου.

Ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν κριτικῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου μνημονεύομεν τὴν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Κων. Δ. Γεωργούλη (Περιοδικὸν Πλάτων, Τεύχη Α - Β, 1958) καὶ τὴν τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀντιπεριτέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου Joseph E. Hofmann (Deutsche Literatur Zeitung, διὰ κριτικὴν τῆς διεθνοῦς ἐπιστήμης, ἐκδιδομένη τῇ ἐντολῇ τῶν Ἀκαδημιῶν τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου, Γκαίτιγκεν, Χαϊδελβέργης, Λειψίας, Μονάχου, Βιέννης, ἔτος 79^{ον}, Τεύχος 6, Ἰούνιος 1958, Βερολίνον).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν πρωτοτύπων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν μου ἀνεκοινώθησαν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν διὰ τῶν ἀειμνήστων ἀκαδημαϊκῶν Βασιλείου Αἰγινήτου καὶ Μιχαήλ Στεφανίδου, ὡς καὶ διὰ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰωάννου Ξανθάκη καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας, εἶναι δὲ αὐταὶ αἱ κάτωθι:

1. Ὁ ἀναδρομικὸς συλλογισμὸς παρὰ τῷ Εὐκλείδῃ	11. 6. 1953
2. Μία παρατήρησις ἐπὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς $\sqrt{2}$ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις	19. 11. 1953
3. Ἐπὶ τοῦ εὐκλείδειου θεωρήματος περὶ μεγίστου	10. 12. 1953
4. Περὶ τῶν ἀσυμμέτρων ἀριθμῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις	4. 6. 1954
5. Γεωμετρικὴ ἀπόδειξις τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους ἀριθμητικοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς $\sqrt{3}$	2. 6. 1955
6. Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς γεωμετρικῆς ἀλγέβρας τῶν Πυθαγορείων	2. 6. 1955
7. Ἐπὶ τοῦ εὐκλείδειου θεωρήματος ὅτι οἱ κύκλοι εἶναι πρὸς ἀλλήλους ὡς τὰ τετράγωνα τῶν διαμέτρων	24. 11. 1955
8. Ἐπὶ τοῦ μαθηματικοῦ χωρίου τοῦ Θεαιτήτου τοῦ Πλάτωνος	12. 1. 1956
9. Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς μεθόδου τῶν δι' ἐπαναλήψεως διαδοχικῶν προσεγγίσεων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις	14. 6. 1956

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1957 - 1960

10. Ἐπὶ τοῦ δεκάτου βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου	17. 1. 1957
11. Ἐπὶ τοῦ μαθηματικοῦ χωρίου τοῦ Θεαιτήτου τοῦ Πλάτωνος μέρος II	31. 1. 1957
12. Περὶ τῆς θεωρίας τῶν συνόλων παρὰ Πλάτωνι	16. 10. 1958
13. Περὶ τοῦ ἀξιώματος τῆς ἀδρανείας (τοῦ Ἀριστοτέλους)	4. 6. 1959

ἌΛΛΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

14. Συμβολὴ εἰς τὴν ἐρμηνεῖαν γεωμετρικοῦ χωρίου τοῦ διαλόγου τοῦ Πλάτωνος Μένων (Περιοδικὸν ΠΛΑΤΩΝ, Τεύχος Β' 1951).
15. Τὸ Θυμαρίδειον Ἐπάνθημα (Περιοδικὸν ΠΛΑΤΩΝ, Τεύχος Α' 1952).
16. Ἀριθμοὶ τέλειοι, πλευρικοί, διαμετρικοί. Ἡ $\sqrt{2}$ (Περιοδικὸν ΠΛΑΤΩΝ, Τεύχος Β' 1952).

**ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΣΕΙΡΑΝ**

1. Όπως είναι γνωστόν, αἱ μέθοδοι ἀποδείξεως εἰς τὰ μαθηματικά εἶναι: 1) Ἡ συνθετικὴ 2) Ἡ τῆς ἀπαγωγῆς εἰς ἄτοπον 3) Ἡ ἀναλυτικὴ καὶ 4) Ἡ τοῦ ἀναδρομικοῦ συλλογισμοῦ ἢ τῆς τελείας ἐπαγωγῆς. Διὰ τὰς τρεῖς πρώτας μεθόδους εἶναι ὁμόφωτος ἡ γνώμη τῶν ξένων ἐπιστημόνων ὅτι αὐταὶ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Διὰ τὴν τετάρτην μέθοδον ὑποστηρίζεται ὑπὸ τινων ὅτι αὕτη δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἀποδείξεων πολλῶν θεωρημάτων τοῦ Εὐκλείδου ἀποδεικνύομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ ἐχρησιμοποιοῦν καὶ τὴν μέθοδον ταύτην. Οὐδεμία ἀντίθετος γνώμη ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῶν ξένων εἰδικῶν. Τοῦναντίον, ὁ Ὁλλανδὸς καθηγητῆς Hans Freudenthal (Εἰς Archives Internationales d'Histoire des Sciences, N° 22, 1953, σελ. 17 - 37), ὑποστηρίζει δι' ἄλλων ἐπιχειρημάτων τὴν αὐτὴν ἄποψιν.

2. Ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης τῶν πλευρικῶν καὶ διαμετρικῶν ἀριθμῶν παρατηρεῖται ὅτι ἡ τάξις τῶν κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ἀρχύτου λαμβανομένων ἀριθμητικῶν μέσων εἶναι οἱ λογάριθμοι μὲ βάσιν τὸν ἀριθμὸν 2 τῆς τάξεως τῶν λόγων τῶν διαμετρικῶν πρὸς τοὺς πλευρικοὺς ἀριθμοὺς.

3. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ θεωρήματος 27 τοῦ VI βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον θεώρημα περὶ μεγίστου τὸ ἀπαντῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μαθηματικῶν, εἶναι γενικὴ.

4. Διὰ παραθέσεως χωρίων ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ὑποστηρίζεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζον τοὺς ἀσυμμέτρους ἀριθμοὺς καὶ ὄχι ἀπλῶς τὰ ἀσύμμετρα μεγέθη. Ἐκ τῶν χωρίων αὐτῶν ἀναφέρομεν ἐνταῦθα δύο ἀριστοτελικά:

α) «Τὸ γὰρ ἀνάλογον οὐ μόνον ἐστὶ μοναδικοῦ ἀριθμοῦ ἴδιον, ἀλλ' ὅλως ἀριθμοῦ» (Ἡθικά Νικομάχεια Ε III 8). β) «Τὸ δ' ὑπερέχον πρὸς τὸ ὑπερεχόμενον ὅλως ἀόριστον κατ' ἀριθμόν· ὁ γὰρ ἀριθμὸς σύμμετρος, κατὰ μὴ σύμμετρον δὲ ἀριθμὸν λέγεται» (Μετὰ τὰ Φυσικὰ 1021 α 4).

5. Ὁ Ἀρχιμήδης εἰς τὴν πραγματείαν αὐτοῦ Κύκλου μέτρησις, ὅπου ἀποδεικνύει τὴν σχέσιν τοῦ μήκους τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ κύκλου χρησιμοποιεῖ ἄνευ ἀποδείξεως, ὡς ἀποδειχθεῖσας ὑπὸ προγενεστέρων του, (μὴ διασωθείσας μέχρις ἡμῶν) τὰς σχέσεις

$$\frac{265}{153} < \sqrt{3} < \frac{1351}{780}$$

καὶ $265^2 = 3 \cdot 153^2 - 2, \quad 1351^2 = 3 \cdot 780^2 + 1.$

Κατὰ τὰ τελευταῖα 300 ἔτη ἐπενοήθησαν ἀρκετοὶ τρόποι, ὑπὸ Εὐρωπαϊῶν μαθηματικῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ εὕρεσις τῶν ἀνωτέρω σχέσεων. Δὲν ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι οἱ τρόποι οὗτοι ἔχουν σχέσιν πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλ-

λήνων εφαρμοζόμενας μεθόδους. Εἰς τὴν ἡμετέραν ἐργασίαν γίνεται ἡ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω σχέσεων τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ κατασκευῆς συνεχῶν ῥόμβων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαίων μεθόδων καὶ δὴ καὶ τοῦ 10ου θεωρήματος τοῦ II Βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου, διὰ τοῦ ὁποῦ θεωρήματος κατὰ τὸν Θέωνα τὸν Σμυρναῖον καὶ τὸν Πρόκλον ὑπολογίζεται ὁμοίως ἢ $\sqrt{2}$ διὰ κατασκευῆς συνεχῶν τετραγώνων.

6. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προηγουμένης ἐργασίας διὰ τὸν ὑπολογισμόν τῆς $\sqrt{3}$ εὐρίσκεται ἡ $\sqrt{\lambda}$ (διὰ $\lambda \geq 5$) καὶ συνδυάζεται ἡ εὐρεσις αὕτη πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀσυμμέτρου τῆς $\sqrt{3}$, $\sqrt{5}$, $\sqrt{6}$, ... ἕως $\sqrt{17}$, ἡ ὁποία μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Θεαίτητος 147 d - 148 b) ὡς γενομένη ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Θεοδώρου τοῦ Κυρηναίου (ἀλλὰ μὴ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν).

7. Ἡ ἀπόδειξις τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ εὐκλείδειου αὐτοῦ θεωρήματος, εἰς τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἡ θεωρία τῶν ὀρίων, γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γ' θεωρήματος τῆς πραγματείας τοῦ Ἀρχιμήδους, Κύκλου μέτρησις.

8. Συμφάνως πρὸς ἀναφερόμενα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν τῆς μαθηματικῆς Ἐπιστήμης χωρὶα ἀρχαίων συγγραφέων ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ Πλάτων γράφων εἰς τὸν Θεαίτητον ὅτι ὁ μαθηματικὸς Θεόδωρος (ὁ Κυρηναῖος) ἔσταμάτησεν εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀσυμμέτρου τῆς $\sqrt{17}$ καὶ δὲν ἐπροχώρησε πέρα ταύτης, ὑπαινίσσεται τὴν ἱερότητα ἣν εἶχε διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὁ ἀριθμὸς 17.

9. Συχνάκις παρουσιάζονται ἐξισώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄγνωστος x τίθεται ὑπὸ τὴν μορφήν $x = \varphi(x)$. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἐπιχειρεῖται ἡ ἀριθμητικὴ λύσις, ἐν ᾗ ἐκλέγεται ἀθαιρέτως τιμὴ τις προσεγγίσεως, ἔστω x_0 καὶ κατόπιν προσδιορίζεται διὰ τῆς ἐξισώσεως $x_{n+1} = \varphi(x_n)$, [$n=0, 1, 2, 3, \dots$] κατὰ σειράν ἡ ἀκολουθία τῶν τιμῶν x_1, x_2, x_3, \dots . Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ἀκολουθία αὕτη τείνει πρὸς ὀριακὴν τινα τιμὴν ξ εἶναι προφανὲς ὅτι $\xi = \varphi(\xi)$ εἶναι μία λύσις τῆς δοθείσης ἐξισώσεως.

Ἡ μέθοδος αὕτη καλεῖται μέθοδος τῶν δι' ἐπαναλήψεως (iteratio) διαδοχικῶν προσεγγίσεων καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς πλεῖστα πολύπλοκα προβλήματα τῆς μαθηματικῆς ἀναλύσεως. Εἰς τὴν ἐργασίαν ἡμῶν ἀποδεικνύεται διὰ συναφῶν παραδειγμάτων ὅτι ἡ ἀνωτέρω μέθοδος ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου.

10. Παρέχεται νέα ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου τοῦ 10ου βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου, τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῶν δυσκολιῶν του ὠνομάζετο ὑπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ μαθηματικοῦ Simon Stevin (1548 - 1620) ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου τῶν μαθηματικῶν. Ὑποστηρίζεται ὅτι σκοπὸς τοῦ δυσκολωτάτου τούτου βιβλίου εἶναι ἡ κατάδειξις τῆς συμμετρίας, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου, ὅταν διὰ τὴν κατασκευὴν τούτου χρησιμοποιῶνται τὰ ἀπλούστατα τῶν ἀσυμμέτρων μεγεθῶν.

11. Διὰ τῆς παραθέσεως στίχων ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου δεικνύε-

ται ὅτι ὁ ἀριθμὸς 17 ἦτο ἱερός διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀμήρου. Κατὰ συνέπειαν ἐνισχύεται ἔτι περαιτέρω ἢ κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς 12.1.1956 ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν ὑποστηρικθῆῖσα ἄποψις ὅτι ὁ Πλάτων ἀφίνων τὸν Θεόδωρον νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀσυμμέτρου τῆς $\sqrt{17}$ ὑπαινίσσεται τὴν ἱερότητα τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ.

12. Ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ πρῶται ἔννοιαι τῆς θεωρίας τῶν συνόλων τοῦ Georg Cantor ἀπαντῶνται εἰς τὸν Παρμενίδην τοῦ Πλάτωνος καὶ εἰς τὰ συναφῆ σχόλια τοῦ Πρόκλου.

13. Ἀποδεικνύεται δι' ἀντιπαράθεσος τῶν οἰκείων χωρίων ἐκ συγγραφῶν τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Νεύτωνος ὅτι τὸ ἀξίωμα τῆς ἀδρανείας εἰς τὴν φυσικὴν διευτυπώθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ὅτι ἡ νευτώνειος διατύπωσις εἶναι ἀκριβῆς μετάφρασις εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν τῆς ἀριστοτελικῆς διατυπώσεως.

14. Τὸ δυσκολώτατον μαθηματικὸν πρόβλημα τοῦ Πλατωνικοῦ Διαλόγου Μένων (86 e - 87 b) εἶχεν ἀπασχολήσῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας πολλοὺς εἰδικοὺς καὶ εἶχεν ἐρμηνευθῆ τελευταίως ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Ἀγγλοῦ μαθηματικοῦ Thomas Heath (A history of Greek mathematics I σ. 298, 1921) διὰ τῆς χρησιμοποίησεως πρὸς λύσιν, τομῆς κύκλου καὶ ὑπερβολῆς. Εἰς τὴν ἡμετέραν πραγματείαν θεωρεῖται ὡς ὀρθὴ λύσις ἡ γινομένη διὰ τομῆς κύκλου καὶ ἑλλείψεως, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως τοῦ προβλήματος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν συναφῶν θεωρημάτων τοῦ VI Βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου.

15. Ἀναπτύσσεται ἡ λύσις ἐξισώσεων ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς νήσου Πάρου Πυθαγορείου μαθηματικοῦ Θυμαρίδου.

16. Ἀναλύεται ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαίων κειμένων ἡ θεωρία τῶν τελείων, πλευρικῶν καὶ διαμετρικῶν ἀριθμῶν, ὡς καὶ ὁ ὑπολογισμὸς διὰ τῶν τελευταίων τούτων τῆς $\sqrt{2}$.

ἌΛΛΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἄρθρα δημοσιευθέντα:

I. Εἰς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἥλιος ὑπὸ τοὺς τίτλους:

1) Γεωμετρία 2) Δημόκριτος 3) Διαφορικὸς Λογισμὸς 4) Ἐντροπία 5) Εὐδοξος 6) Εὐκλείδης 7) Ζήνων 8) Ἡρων 9) Θαλῆς 10) Θεαίητος 11) Πυθαγόρας 12) Φυσικὴ φιλοσοφία - Ἐντροπία 13) Φυσικὰ Ἀριστοτέλους 14) Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι.

II Εἰς τὸ περιοδικὸν Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη.

1) Λεύκιππος (Μάρτιος 1954).

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1957 - 1960

- 2) Ἀναξαγόρας (Τεύχος 114, 1958)
- 3) Εὐδοξος ὁ Κνίδιος (Τ. 115, 1959)
- 4) Θαλῆς ὁ Μιλήσιος (Τ. 116, 1959)

III Εἰς τὸ περιοδικὸν Φυσικὸς Κόσμος τῆς Ἑνώσεως τῶν Φυσικῶν τῆς Ἑλλάδος:

Ἡ λύσις τοῦ δηλίου προβλήματος ὑπὸ τοῦ Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου (Τεύχος 3 - 4, 1950)

- 2) Ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ ἀτομικὴ βόμβα (Τ. 1, 1951)
- 3) Αἱ κοσμικαὶ ἀκτῖνες (Τ. 2, 1951)

IV Εἰς τὸ ἀπὸ ἐκάστου Ὀκτωβρίου μέχρι ἐπομένου Μαΐου ἐκδιδόμενον μηνιαίως περιοδικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρευθοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὸς Ἐρευθὸς Σταυρὸς Νεότητος»:

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1957 - 1960

1) Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος 2) Θαλῆς ὁ Μιλήσιος 3) Θαλῆς ὁ Μιλήσιος (Αἱ ἀρχαὶ τῆς μετεωρολογίας καὶ τῆς ἀστρονομίας) 4) Ἀρχιμήδης ὁ Συρακόσιος 5) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀδρανείας, Ἀριστοτέλης - Ἀρχιμήδης 6) Πυθαγόρας - Κόνων - Ἀρχιμήδης, ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ταχύτητος τῶν σωμάτων) 7) Εὐπαλῖνος ὁ Μεγαρεὺς - Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος 8) Ἡρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Ὀκτώβριος 1958 - Μάιος 1959).

9) Εὐδοξος ὁ Κνίδιος 10) Ἀναξαγόρας 11) Πυθαγόρας 12) Ἐρατοσθένης ὁ Κυρηναῖος 13) Λεύκιππος 14) Δημόκριτος 15) Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος 16) Πολύκλειτος ὁ Ἀργεῖος, τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου (Ὀκτώβριος 1959 - Μάιος 1960). 17) Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ τὰ προβλήματα τῆς. Ἐν βλέμμα εἰς τὴν πυρηνικὴν φυσικὴν (Ὀκτώβριος καὶ Νοέμβριος 1960).

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1957 - 1960 γερμανιστὶ

V Εἰς τὸ περιοδικὸν DAS ALTERTUM (Ἡ ἀρχαιότης) ἐκδιδόμενον τῇ ἐντολῇ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου, Τεύχος 2, 1960, ὑπὸ τὸν τίτλον:

Über Thales von Milet (Περὶ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου),

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΜΟΥ

Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1960 ἔλαβον παρὰ τοῦ Κοσμήτορος τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ YALE τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ἀκολούθως παρέχομεν τὸ κείμενον εἰς τὸ πρωτότυπον :

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ YALE

Φιλοσοφικὴ Σχολή

108 Sinsly Hall

2 Φεβρουαρίου 1960

Καθηγητὴν Ε. Σταμάτην
Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν
Ἀθήνας, Ἑλλάς

Ἀγαπητὲ καθηγητὰ Σταμάτη

Κατόπιν ὑπηρεσίας ἕξ ἐτῶν ὡς ἑκτάκτος καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Yale ὁ Robert S. Brumbaugh προετάθη εἰς τὴν οἰκείαν Σχολήν, ὅπως ἐκλεγῆ τακτικὸς καθηγητῆς. Ὅταν πρόκειται περὶ τοιαύτης ἐκλογῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Yale, εἴτε ὁ ὑποψήφιος προέρχεται ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου εἴτε ἐκτὸς τούτου εἶναι συνήθεια νὰ διασφαλίζονται γραπτὰ γνῶμαι περὶ αὐτοῦ ἀπὸ καθηγητῶν φήμης, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐνήμεροι μὲ τὸ ἔργον του. Θὰ εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείлите μίαν τοιαύτην γνώμην; Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι θὰ διατηρήσω αὐτὴν ἐμπιστευτικὴν καὶ θὰ τὴν παρουσιάσω μόνον εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐκλογῆς.

Ἡ ἔδρα τοῦ Robert Brumbaugh εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι κυρίως ἡ τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας μὲ εἰδικὸν ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν καὶ Ἀριστοτελικῶν προβλημάτων καὶ ἀναμένομεν ὅτι εἰς τὸν τομέα αὐτὸν θὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσπάθειάν του.

Ἐὰν δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείлите μίαν σύντομον ἔκθεσιν τῆς κρίσεώς σας περὶ αὐτοῦ θὰ ἐξετιμῶμεν αὐτὴν μεγάλως.

Εἰλικρινῶς ὑμέτερος

Brand Blanshard

Κοσμήτωρ τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς

YALE UNIVERSITY
 Department of Philosophy
 108 Linsly Hall

February 2, 1960

Professor E. Stamatis
 University of Athens
 Athens, Greece.

Dear Professor Stamatis

After serving for six years as associate professor of philosophy at Yale, Robert S Brumbaugh is being nominated by his department for promotion to a professorship. When an appointment to his rank is under consideration at Yale, whether the candidate comes from within the university or without, it is the custom to secure written opinions of him from scholars of repute who are acquainted with his work.

Would you be good enough to send us such an opinion? It may be as brief as you like, and of course as frank, as you wish, and will be held in confidence for presentation only to the appointing Board.

Robert Brumbaugh's service to the department has been chiefly as a historian of philosophy, with special interest in the Platonic and Aristotelian traditions, and it is in that field that we should expect his future concentration to lie.

If you can send us a brief expression of your judgment about him, we should value it greatly.

Yours sincerely
 Brand Blanchard
 Chairman
 Department of Philosophy

Τοῦ καθηγητοῦ κ. R. S. Brumbaugh γνωρίζω μόνον τὸ ἐκ 300 σελίδων βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος πραγματεύεται τὰ μαθηματικὰ τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἔχει διασπείρει εἰς τοὺς διαλόγους του (PLATO'S Mathematical Imagination, Bloomington 1954, Indiana University Press). Εἰς τὸν Κοσμήτορα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Yale ἀπέστειλα ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου τούτου καὶ σύγκρισιν πρὸς δύο γερμανικὰς πραγματείας ἀφορώσας ἐπίσης εἰς τὰ μαθηματικὰ τοῦ Πλάτωνος.

2. Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Siegfried Heller, εἰδικὸς περὶ τὰ μαθηματικὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὸ διεθνoῦς κύριον ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν τῆς Κοπεγχάγης διὰ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, CENTAURUS

(Τόμ. 5, Νο 1, σελ. 1 - 58 τοῦ 1956) ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ χωρίου περὶ τοῦ Θεοδώρου εἰς τὸν Πλατωνικὸν Διάλογον Θεαίτητος» παρέμπει πολλάκις εἰς τὰς συναφεῖς ἐργασίας μου.

3. Εἰς τὸ ἐκτυπούμενον ἤδη ἐν Βερολίῳ καὶ ἐκδοθησόμενον κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1961 Μαθηματικὸν Λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου γίνεται μνεία τῆς ἐκδόσεως παρ' ἐμοῦ τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου εἰς 4 τόμους, ὡς καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν μου.

4. Παρὰ τοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὴν Ἑλληνορωμαϊκὴν Ἀρχαιογνωσίαν (Τμῆμα δημοσιεύσεων) τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου μοι ἐγένετο πρότασις, ὅπως ἀναλάβω τὴν ἐκδοσὶν τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου διὰ τὴν σειρὰν ἐκδόσεων ἐν Γερμανίᾳ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ὑπὸ τοῦ Οἴκου Τόιμπνερ (Teubner), τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεδέχθην. Κατωτέρω παρέχομεν μετάφρασιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ἀκολουθῶς τὸ κείμενον αὐτῆς εἰς τὸ πρωτότυπον :

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἰνστιτούτον διὰ τὴν Ἑλληνορωμαϊκὴν Ἀρχαιογνωσίαν.

Τμῆμα Δημοσιεύσεων.

Βερολίνον W 8 τη 4. 8. 1960

ὁδὸς Ὁθωνος - Νοῦσκε 22 - 23

Ἐνδειξις Mū / Kō

Δέον νὰ παρέχεται κατὰ τὴν ἀπάντησιν

Κύριον

Καθηγητὴν Δρ. Εὐάγγελον Σταμάτην

Ἀθῆναι 7

Μουστοξύδου 7, Ἑλλάδα

Ἀξιότιμε Κύριε συνάδελφε Σταμάτη!

Ἐν συναφεῖᾳ πρὸς τὴν πραγματείαν σας ἐπὶ τοῦ Δεκάτου Βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου, τὴν ὁποίαν φιλικῶς μοι ἀπεστείλατε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἐν ἐρώτημα. Ὅπως γνωρίζετε, εἰς τὸ Ἰνστιτούτον μας ὑπάγεται καὶ ἡ συντακτικὴ διεύθυνσις τῆς Βιβλιοθήκης Τόιμπνερ. Προσπαθοῦμεν νὰ ἀποκαταστήσωμεν πάλιν τὴν συλλογὴν αὐτὴν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἔκτασιν καὶ πρὸς τούτοις νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις διὰ νεωτέρων. Θεωροῦμεν ἐπιεικῶς εὐκαίον, ὅπως πάλιν ἀναλάβωμεν νέαν ἐκδοσὶν τοῦ Εὐκλείδου καὶ σκεπτόμεθα πρὸς τοῦτο ἐν πρώτοις τὰ Στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου, τὰ ὁποῖα τελευταίως ἐκδώσας εἰς πέντε τόμους κατὰ τὸ 1883 - 1888 εἶναι ὁ Χάιμπερν.

Ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἀπευθύνω τὸ ἐρώτημα, ἐὰν θὰ εἴσθε διατεθειμένος νὰ ἀναλάβητε διὰ τὴν Βιβλιοθήκην Τόιμπνερ αὐτὴν τὴν ἐκδοσὶν, ἢ ὁποία θὰ ἦτο συναφὴς πρὸς τὴν παροῦσαν ἐρευνητικὴν σας ἐργασίαν;

Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει θὰ ἐρχόμεθα εὐχαρίστως συνεπικούροι εἰς τὸ

ἔργον σας ἐπὶ τῶν χειρογράφων ἀποστέλλοντες πρὸς ὑμᾶς τὰ ἀναγκαῖα χειρόγραφα ὑπὸ τὴν μορφήν ἀντιγράφων μικροφίλμ. Μὲ ἐνδιαφέρον ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας καὶ διατελῶ μετὰ τῶν δεουσῶν προσορῆσεων.

Ὅπως ὑμέτερος
Καθηγητῆς Δρ. Ἰρμσιερ

DEUTSCHE AKADEMIE DER WISSENSCHAFTEN ZU BERLIN

Institut für griechisch - römische Altertumskunde

Arbeitsgruppe Publikationen

BERLIN W 8, den 4. 8. 1960

Otto - Nuschke - Strasse 22 - 23

ZEICHEN Mü / Kō

Bei Antwort anzugeben

Herrn

Prof. Dr. Evangelos Stamatis

Ἀθῆναι 7

Μουστοξύδου 7

Griechenland

Sehr geehrter Herr Kollege Stamatis!

Im Zusammenhang mit Ihrem Beitrag zum zehnten Buch von Euklids Elementen, den Sie mir freundlicherweise übersandt haben, möchte ich mit einer Anfrage an Sie herantreten. Wie Sie wissen werden, liegt beim unserem Institut auch die redaktionelle Leitung der Bibliotheca Teubneriana. Wir sind bemüht, diese Sammlung wieder in ihrem Umfang herzustellen und dabei die ältesten Ausgaben durch neue zu ersetzen. Wir halten es für dringend wünschenswert, auch wieder eine neue Ausgabe des Euklid in Angriff zu nehmen, und denken dabei zunächst an die Elemente, die zuletzt Heiberg in fünf Bänden 1883 - 1888 vorgelegt hatte.

Darf ich nun an Sie die Frage richten, ob Sie geneigt sind für die Bibliotheca Teubneriana diese interessante Aufgabe zu übernehmen, die ja im Bereich Ihrer augenblicklichen Forschungsarbeit liegen würde.

Wir würden Sie gegebenenfalls gern bei Ihrer Arbeit dadurch unterstützen, dass wir Ihnen benötigte Handschriften in Form von mikrofilmkopien zugänglich machen. Ich sehe Ihrer Antwort mit Interesse entgegen und verbleibe mit verbindlichen Empfehlungen.

Ihr sehr ergebener
Prof. Dr. Irmscher

